

Ἡ Ὑπατία, καίτοι ἐξόχως εὐειδῆς οὖσα, διέτελεσεν ἄγαμος. Καί καλεῖ μὲν αὐτὴν ὁ βιογράφος Σουΐδας «γυναῖκα Ἰσιδώρου τοῦ φιλοσόφου», ἀλλ' ἡ εἰδησις αὕτη διὰ πολλοὺς λόγους εἶνε βεβαίως ἡμαρτημένη. Διετέλεσε λοιπὸν ἄγαμος ἡ ὡραία Ὑπατία ἴσως διότι, ὡς ἀληθῆς φιλόσοφος, ἠθέλησε νὰ δείξῃ ἑαυτὴν ἀνωτέραν τῶν τοῦ φύλου αὐτῆς ὁρμῶν, τὸ ἥττον τῷ κρείττονι ὑποβάλλουσα· ἠθέλησε νὰ ἀφιέρωσιν ἑαυτὴν ὅλην μόνῃ τῇ γνώσει καὶ τῇ φιλοσοφίᾳ, μὴ ἀνεχομένη νὰ περισπᾶται ἐν ταῖς μελέταις αὐτῆς ὑπὸ τῶν βιωτικῶν μεριμνῶν, ἃς συνεπάγεται ὁ γάμος.

Ἀλλὰ, καίτοι ἡ Ὑπατία δὲν ἠράσθη ἀνδρὸς, κατὰ τὴν συνήθη ἔννοιαν τοῦ πράγματος, δὲν ἠδυνήθη ὅμως νὰ κωλύσῃ καὶ τοὺς ἀνδρας, ἀπὸ τοῦ νὰ συλλάβωσι πρὸς αὐτὴν ἔρωτα. Ὁ ἔρωτι πρὸς αὐτὴν ἐκκαυθεὶς ἦτο εἰς τῶν μαθητῶν της, ὅστις φαίνεται προέβη καὶ εἰς ἔκφρασιν τοῦ πάθους του πρὸς τὴν διδασκαλόν. Ἀξιοθαύμαστος δὲ εἶνε ὁ τρόπος δι' οὗ αὕτη ἑαυτὴν τοῦ νεανίου ἀπήλλαξε, καὶ τὸν νεανίαν τοῦ παθήματος, τρόπος μαρτυρῶν ὅτι ἡ σοφία εἶχεν ἐξευγενίσῃ καὶ ἀποπνευματώσῃ, οὕτως εἰπεῖν, τὴν ὕλην καὶ πᾶν ὕλικόν παρὰ τῇ Ὑπατίᾳ. Κατὰ τινὰ ἀρ-

χαίαν μαρτυρίαν, οἱ ἀπαιδευτοὶ ἐπίστευον ὅτι ἡ φιλόσοφος, «διὰ μουσικῆς, ἀπήλλαξε τὸν νέον τῆς νόσου». Ἡ μουσικὴ τὴν σήμερον ἤιστα συντελεῖ εἰς καταπραΰνσιν τοιοῦτου πάθους, οἷος ὁ ἔρωας· τούναντίον μάλιστα, ποίησις καὶ μουσικὴ εἰσὶν αἱ δύο θρηπτικαί, οὕτως εἰπεῖν. οὐσίαι τοῦ ἔρωτος· ἀλλ' ἐν τῇ ἀρχαιοτάτῃ, παρὰ τε Ἑλλήσι καὶ Ῥωμαίοις, ἄλλο ἐσήμαινεν ἡ λέξις μουσικὴ. Αὕτη στενῶς συνεδέετο πρὸς τὰ μαθηματικὰ καὶ τὴν φιλοσοφίαν· οἱ δὲ Νεοπλατωνικοὶ ἐδόξαζον ὅτι αὕτη ἔχει σχέσιν πρὸς τὴν μαγείαν, καὶ ὅτι διὰ τῆς μαγικῆς δυνάμεως αὐτῆς ἐθεραπεύοντο ἀσθενεῖαι τινες καὶ πάθη ψυχικά. Μὴ ὁ Δαβὶδ κατὰ τὴν Παλαιάν Διαθήκην δὲν ἐθεράπευε τὸ δαιμόνιον τοῦ Σαουλ διὰ τῶν ἐναρμονίων μελῶν τῆς λύρας αὐτοῦ; Γνωστοῦ λοιπὸν ὄντος παρὰ τῷ ὄχλῳ τῆς Ἀλεξανδρείας ὅτι ἡ Ὑπατία ἦτο μαθηματικὴ, ἦτοι ὡς εἵπομεν μουσικὴ, καὶ ὅτι ὡς τοιαύτη κατεγίνετο εἰς μαγικὰς τέχνας, εὐεξήγητος ἀποβαίνει ἡ παρὰ τῷ ὄχλῳ ἐπικρατήσασα γνώμη, ὅτι δῆθεν ἡ Ὑπατία διὰ τῆς μουσικῆς ἐθεράπευσε τὸν ἐραστὴν γενόμενον τοῦ κάλλους αὐτῆς νεανίαν.

Ἐπιτατὸ τέλος.

ΣΠΥΡ. Κ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΣ.

Ἡ λυγερή

Συνέχεια· Ἰδε σ. 325

Εὐθὺς ἡ αἵθουσα ἐκενώθη. Αἱ γραῖαι, αἱ μετόχοποι, αἱ νεάνιδες καὶ τὰ παιδία συνωστίζοντο ἥδη ἐπὶ τοῦ ξυλίνου ἐξώστου, προβάλλουσαι τὰς κεφαλὰς καὶ διαμφοισθητούσαι τὰς θέσεις ἐν ἀνταλλαγῇ φωνῶν καὶ γελῶτων μεταξὺ τῶν ὁποίων ἠκούοντο καὶ κλαυθμυρισμοὶ στενοχωρηθέντος εἴτε πατηθέντος παιδίου.

— Τὴν κουλούρα! ἔχουν τὴν κουλούρα!... ἐφώναζε μικρὰ κορασίς, τύπτουσα τὰς παλάμας ἐξ ὑπερμέτρου χαρᾶς.

Τῷ ὄντι ὁ ὄμιλος τοῦ Βρανᾶ καὶ τῶν φίλων του ἤρχετο φέρων θριαμβευτικῶς τὴν κουλούρα. Μετὰ τὸν ἵππικόν ἀγῶνα οἱ νέοι ἐπορεύθησαν εἰς τὴν στάνην τοῦ γέρω Γκόρα, ὅπου ὁ πλούσιος οὗτος πατριάρχης μὲ τὰ κοπέλια καὶ τοὺς υἱοὺς του ὑπηρετεῖ ἐν ἀδόλῳ χαρᾷ τοὺς πολυαρίθμους ξένους του. Ἐφαγον προθύμως τὸ σουβλιστὸν ἀρνίον, τὸ πουργανωτὸν κατσίκιον καὶ τὴν ἄδολον τυρόπητταν τοῦ γέρω Γκόρα κ' ἐρόφησαν ἀφθόνως τὸν κόκκινον οἶνόν του. Μετὰ τὰς διαχύσεις τῆς χαρᾶς καὶ τῆς εὐθυμίας των, ἀποχαιρετίσαντες τοὺς βλαχοποιμένας ἐκίνησαν διὰ τὴν καμώπολιν. Ὁ Γεώργιος Βρανᾶς δὲν ἦτο ὀλιγώτερον συγκεκνημένος τοῦ Κοροΐβου, τοῦ ἀρχαίου ὀλυμπιονίκου εἰσερχομένου εἰς τὴν γενέτειραν πόλιν. Ὁ ἵππος του ἦτο νικητῆς· ἄρα ἦτο καὶ αὐτὸς νικητῆς· καὶ ὅχι μόνον αὐτὸς ἀλλὰ

καὶ ὅλοι οἱ συντροφοὶ του! Καὶ ἤρχοντο ἤδη ἐξημμένον ἔχοντες τὸν νοῦν ὑπὸ τοῦ οἴνου οἱ νέοι, ὀρθὸν τὸ σῶμα ἐκ τοῦ θριάμβου, ἀνὰ τέσσαρες, μὲ τὰς χεῖρας συμπεπλεγμένας ἐπὶ τῶν ὤμων ἀλλήλων, εἰς ἓνα ὄγκον πολυσύνθετον ἐξ ἔππων καὶ ἀνδρῶν. Εἰς τὸ μέσον τοῦ πρώτου στοίχους διεκρίνετο διὰ τὸ πλούσιον τῆς στολῆς καὶ τὸ ὑψηλὸν ἀνάστημά του ὁ Βρανᾶς ἐμπεπερασμένην κρατῶν διὰ μαχαίριου τὴν κουλούρα, τῆς νίκης τὸ ἄθλον, καὶ ὁ ἵππος του, μεγαλοπρεπῶς βαδίζων, ἀνακινῶν ἐδῶ καὶ ἐκεῖ στεφανοφόρον κεφαλὴν, ὥσει κατενόει τὸν θρίαμβον ὃν κατήγαγε. Καὶ οἱ ἄλλοι ἵπποι μετ' εὐρύθμου βαδίσματος, ἔφερον τοὺς ὑπερῆφάνους ἀνὰβάτας των, τραγώδουντες ἐναλλάξ, τὸ τραγῳδὶ τοῦ τροπαιοφόρου Στρατηλάτου, διὰ τοῦ ὁποίου ὁ ποιητῆς τοῦ λαοῦ παρέστησε συγχινητικώτερον καὶ θελκτικώτερον τοῦ ὕμνογράφου τὸ θαῦμα:

Ἄγιε μ' αἰ Γεώργη στρατηγέ καὶ γριβοκαβαλλάρη, ἄρματωμένε μὲ σπαθί καὶ μὲ χρυσὸ κοντάρι, σὰν ἅγιος μοιάσεις 'ς τὴ θωριά, σὰν ἥλιος 'ς τὴ λαμπρότη·

παρακαλῶ σ' ἀφέντη μου καὶ τίμιέ μου Στρατιώτη!...

Οἱ πανηγυρισταὶ οὕτω ἐπλησίαζον πρὸ τῆς οἰκίας Καινούριου. Ἀπέναντι αὐτῆς ὑπῆρχεν εὐρὺ οἰκόπεδον, κατεστραμμένος κῆπος, μ' ἐρείπια οἰκίσκου εἰς τὸ βάθος καὶ ἀρκετὰς περὶς συκομωρίας. Ἐπὶ μιᾷς τούτων ἐκυμάτιζεν ὑψηλὰ

κοκκίνη σημαία κάτω δὲ εἰς τὴν σκιάν τῶν λοιπῶν, διεσπαρμένα ξύλινα καθίσματα ἐμχρτύρουν ὅτι ἐκεῖ ἦτο πρόσκαιρον οἶνοπωλεῖον. Τὰ πρόσκαιρα αὐτὰ οἶνοπωλεῖα εἶνε συνήθη εἰς τὰ χωρία κατὰ τὰς ἐπισήμους ἡμέρας καὶ χρησιμεύουν ὡς κέντρα εὐθύμου συναθροίσεως, ἀφοῦ τὰ κafenεία καὶ τὰ καταστήματα τῆς ἀγορᾶς κλείονται. Πτωχοὶ χωρικοὶ ἀπὸ τοῦ Σεπτεμβρίου ἐναποθηκεύοντες δι' ἰδίαν χρῆσιν οἶνον εἰς τὰς οἰκίας των πωλοῦν ἐξ αὐτοῦ ὀλίγον κατὰ τὰς τοιαύτας ἡμέρας, προσπορίζοντες δι' ἐλαχίστου ἐμπορεύματος ἄρκετὰ κέρδη. Τοῦτο λοιπὸν ἔλαβεν ἐκεῖ ὁ Ἀριστείδης, μεσόκοπος χωρικός, ἔχων λευκὸν σκουφάκι ἐκ μανδαπολαμίου εἰς τὴν κεφαλὴν, ὑψωμένας τὰς χειρίδας τοῦ υποκαμίσου μέχρι τῶν ὤμων, τὰς δὲ τοῦ μεϊντανίου ἡρμοσμένας χιαστὶ ἔπισθεν διὰ βελόνης, ποδιὰν κατὰβρεκτον ἐπὶ τῆς φουστανέλλας κ' ἐλευθέρους κνημίδων τοὺς πόδας. Ὁ τραυλὸς οὗτος χωρικός ἐφαίνετο ὅτι ἐγεννήθη διὰ τὸ ἐπάγγελμα τοῦ οἶνοπώλου, οἱ δὲ συμπατριῶταί του ἔλεγον ἀκόμη ὅτι οἶνον ἐπώλει καὶ εἰς τὴν κοιλίαν τῆς μητρός του. Διότι ἀδιαλείπτως ἔφερεν ἐπὶ τοῦ προσώπου του τὸ χρῶμα τοῦ οἴνου, ἐπὶ δὲ τῶν ἐνδυμάτων του, καὶ ὅταν ἀκόμη ἦτο ἀργός, τὴν βαρεῖαν ὁσμὴν του. Ἦτο πολὺλογος, ἀκούραστος εἰς τὴν ἐξάσκησιν τοῦ ἐπαγγέλματός του, βεβρεγμένος ἐντὸς καὶ ἐκτὸς, καθ' ὅλα τύπος Διονύσου τῶν νεωτέρων χρόνων. Ἦδη ἡσχολεῖτο εἰς τὴν ἐξόφλησιν παλαιῶν λογαριασμῶν τοὺς ὁποίους εἶχε μετὰ τοῦ Κουτσαναστάου ἀγαθοῦ κρασοπατέρα, σκεφθέντος τόρκα κατὰ τὴν μέθην του νὰ πληρώσῃ τὰ χρεῖα του. Ἀλλ' ἐφαίνοντο εἰς αὐτὸν ἐξωγαμμένα ταῦτα, κ' ἐζήτει παρὰ τοῦ Ἀριστείδου νὰ ἐκπέσῃ τὰς ἀπαιτήσεις του. Ὁ οἶνοπώλης, ἀνυπομονῶν κ' ἐξωργισμένος προσεπάθει νὰ τὸν πείσῃ ὅτι ἦσαν ἀλγύθητα τὰ κατὰστιχὰ του καὶ τοῦ ἐπανελέγε μὲ τὴν τραυλὴν φωνὴν του:

— Τὸν καιρὸ ποῦ τὸ πίνεις! . . . τὸν καιρὸ ποῦ τὸ πίνεις! . . . τὸν καιρὸ ποῦ τὸ πίνεις! . . .

Μόλις ὅμως εἶδε τοὺς πανηγυριστὰς πλησιάζοντας ὁ Ἀριστείδης παρήτησε τὸν Κουτσαναστάου νὰ λυθῇ, ἐν τρόμῳ χειρῶν καὶ ψυθιρισμῶ ἀδιακόπως, τὴν χρηματοσκακουλὰν του καὶ ἀρπάσας τὴν κρασοκανάτην καὶ ποτήρια ἤλθε πρὸς αὐτοὺς. Οἱ νέοι παρετήρησαν εὐθὺς μόλις πλησιάζαντες τὸ ὥραϊον καὶ πλούσιον σύμπλεγμα τῶν γυναικῶν ἐπὶ τοῦ ξυλίνου ἐξώστου καὶ ὁ ἐνθουσιασμός των ἐπετάθη.

— Χρόνια πολλά, θεῖά! . . . χρόνια πολλά! . . . ἐφώναζον, χαιρετῶντες διὰ τοῦ ποτηρίου τὰς γράας.

Ἀλλ' ἂν διὰ τῆς φωνῆς ἀπετεινόντο πρὸς τὰς μεμαραμμένας ἐκείνας μορφάς, ὁ λογισμὸς αὐτῶν καὶ τὸ βλέμμα ἐπέτα κ' ἔθιγε διψαλέον

ἀνθρώπῳ κάλλει, τῶν ὁποίων οἱ πονηροὶ ὀφθαλμοὶ διεφαίνοντο μετὰ τοῦ πρασίνου κισσοῦ, ὡς ἀδάμαντες ἐν σμαράγδῳ. Καὶ ἔκφρονες πλέον, παρεκίνουν τοὺς ἵππους των εἰς διάφορα γυμνάσματα, διεσκέλιζον μετ' αὐτῶν τὰ καθίσματα καὶ τοὺς πάγκους, ἔκοπτον διὰ μιᾶς φεύγοντες τοὺς κλάδους τῶν δένδρων ἢ περιστρεφόμενοι περὶ τὴν κοιλίαν τῶν ἵππων, ἤρπαζον τὰ χαμκὶ ζυγάρια κ' ἐπανάρχοντο ἐπὶ τοῦ ἐφιππίου ἀκλόνητοι. Καὶ αἱ τόσαι ἐκεῖ λυγερὰ ἡσθάνοντο τὴν καρδίαν τετρωμένην ὑπὸ τῆς λεβεντιάς ἐκείνης· συνελάμβανον ἰδέας παραδόξους, πόθους γλυκεροὺς, οἱ ὅποιοι ἐν τῇ ἐξελίξει των ἦτο δυνατόν, ἦτο εὐκὸλον καί, ν' ἀπολήξουν εἰς τὴν εὐτυχίαν τοῦ βίου των.

Ὑπάρχει ἐν τῷ βίῳ τῆς νεανίδος στιγμή τις, καθ' ἣν αἴφνης καὶ ἀπροσδοκῆτως, ἀπὸ τοῦ παρμικρὸν γεγονός ἀφυπνίζεται τὸ ἐν αὐτῇ ἐμφυτον κ' ἐξετάζουσα εὐρίσκει ὅτι ἔχει καὶ αὐτὴ δικαίωμα ἐπὶ τῆς ἀνθρωπίνης εὐδαιμονίας. Ὁ πατρικός τότε οἶκος φαίνεται εἰς αὐτὴν στενός, φυλακὴ αὐτόχρημα· αἱ σοβαρὰ ὄψεις τῶν γερόντων ἀνυπόφοροι, ὁ οἰκογενειακὸς ἐκεῖνος βίος, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἐφυγον πλέον αἱ ὄνειροπολήσεις. αἱ πλάναι, αἱ ἀδιάκοποι περὶ μεταβολῆς ἐλπίδες, πολὺ μονότονος. Τὴν γαλήνην τοῦ πατρικοῦ ἀσύλου, ἣν ὁ νεανίας πάντοτε ἐπίζητεῖ, ἡ νεᾶνις ἀποστέργει μετὰ βαρυθυμίας, ὅπως ἀποστέργει τὸ πτηνὸν τὸν κλωδὸν του. Βιάζεται ν' ἀπέλθῃ τὸ τρυφερὸν πτηνόν, νὰ καθίσῃ ἐπὶ ἄλλου κλαδίσκου, ὃν φαντάζεται χλοερώτερον, εὐσκιώτερον, εὐτυχέστερον τοῦ πατρικοῦ. Καὶ ὄνειροπολεῖ ἀδιακόπως τὸν ἀγνωστον σταυραετόν, ὅστις θ' ἀνοιῇ μίαν ἡμέραν τὰς πτέρυγας του καὶ θὰ τὴν ἀπαγάγῃ μακρὰν εἰς ἄλλον βίον, εἰς ἄλλην φωλεάν. Τοῦτο συνέβαινεν ἤδη εἰς τὰς ψυχὰς τῶν λυγερῶν. Εὐρίσκον πολὺ ἁρμοδιωτέρους τοὺς οἰκίσκους τῶν νέων ἐκείνων διὰ νὰ διέλθουν τὴν ζωὴν τῶν, πολὺ εὐτυχεστέρας ἑαυτὰς νὰ τοὺς περμάνουν παρὰ τὴν θύραν ὥστε νὰ τοὺς δεχθῶν μόλις πεζεύσαντας καὶ νὰ τεθοῦν ἀφρόντιδες ὑπὸ τὰς περιποιήσεις καὶ τὰς διαταγὰς των.

Ἡ Ἀνθή δὲν ἐσκέπτετο τοῦτο ὀλιγώτερον τῶν λοιπῶν. Τοῦναντίον ἦτο ἐκεῖ ἐμπρὸς τῆς ὁ ἀγαπημένος της καὶ ἦσαν ζωηρώτεροι οἱ πόθοι καὶ αἱ ὄνειροπολήσεις της. Ἄν αἱ ἄλλαι λυγερὰ ἡγνῶουν τὸν σταυραετόν των, αὐτὴ τὸν ἐγνώριζε κ' εὐρίσκει μάλιστα ὅτι ἐβράδυνε νὰ ἔλθῃ. Ἀχ κινήσου, καύμενε σταυραετέ! ἀνοιξε τὰ πτερά σου κ' ἔλα πάρε τὴν, φέρε τὴν εἰς ἄλους τόπους ὅπου ἀφθονεῖ ὁ κισσὸς καὶ ὁ μῦσχος, καὶ μὴ τὴν ἀφίνης εἰς αὐτὸν τὸν μπουφον Νικολόν, ὅστις θὰ τὴν μαρᾶν μετὰ τὸ πρῶτον φίλημά του! . . . Καὶ ἡ λυγερὴ μὲ σπαργῶν ὄμμα ὡς νὰ προέβλεπε φωτοβόλον τι σημεῖον,

προέβλεπε τὸν Γεώργιον Βρανᾶν, ἐπέχειρξαζέτο μετ' αὐξούσης μερίμνης τὰ μεσσήνια, τὰς μεσσηνιακάς ἐκείνας δερματίνας περικνημίδας, τὰς ὁποίας συνειθίζουν οἱ ἱππεύοντες φουστανελλοφόροι διὰ τὴν προφύλαξιν τῶν καλτσῶν, τὴν φουστανελλαν χυνομένην ἐπὶ τοῦ ἐπιππίου, τὸν λυγερὸν καὶ εὐρὺν κορμόν, ὃν περιέβαλλον ἐπιχαρίτως τὰ μερεντίτικα μεϊντανογέλεκα καὶ σχεδὸν ἐψηλάφει εὐφροσύνως τὴν χαριτωμένην τοῦ νέου κεφαλὴν μὲ τὸν ὑπόξανθον μύστακα καὶ τοὺς γαλανοὺς ὀφθαλμούς. Εἰλκύετο δὲ ὑπὸ τοῦ πόθου κ' ἐθεώρει μεγίστην εὐτυχίαν νὰ ἦτο εἰς αὐτὴν ἐπιτετραμμένον νὰ πλησιάσῃ ἐκεῖ, νὰ ἀρμόσῃ μίαν φεύγουσαν λωρίδα τοῦ μεσσηνίου, νὰ διευθετησῇ τὰς ἀνεστραμμένους πτυχὰς τῆς φουστανελλας, νὰ καλύψῃ ἐπιμελέστερον τὸ κεντητὸν μαντήλι τοῦ σελαχίου, νὰ ῥίψῃ ἐπὶ τοῦ ὤμου τὴν διεσκορπισμένην φούνταν τοῦ φεσίου του. Ὅχι, δὲν ἤθελε νὰ τὸν βλέπουν ξένοι ὀφθαλμοὶ οὕτω ἀτάκτως τὸν καλὸν τῆς! Καὶ εἰς τὴν λέξιν αὐτὴν, τὴν ἀνέκφραστον μαγείαν ἐξασκούσαν ἐφ' ὅλων τῶν λυγερῶν, φρικίαις κατελάμβανε τὸ σῶμα τῆς Ἀνθῆς, εὐδαιμονία ἐπλημμύρει τὴν καρδίαν τῆς. Ἐφαντάζετο διὰ μίαν στιγμὴν ἑαυτὴν πλησίον ἐκεῖνου, ἀπτομένην αὐτοῦ ἡδέως, ἀκρωμένην τῶν λόγων του, κ' ἐθεώρει μάγον μόνον ὄνειρον τοιούτον τι. Καὶ ἂν καὶ ἐγνώριζε τὸν πρὸς αὐτὴν ἔρωτα τοῦ Βρανᾶ, δισταγμὸς τις εἰσέδυνεν εἰς τὴν ψυχὴν τῆς· ἐμεγάλυνε διὰ τῆς ἀγάπης τὸν νεανίαν, ἐταπείνου δι' αὐταπαρνήσεως ἑαυτὴν, κ' εὗρισκεν ὅτι τοιοῦτος λεβέντης ὅχι, δὲν ἡδύνατο νὰ ζευγαρωθῇ μὲ αὐτὴν, τὴν σταχτοπούταν!... Ἡ χαρὰ τῆς λυγερῆς μετετρέπετο εἰς μελαγχολικὴν χαρὰν, εὐδαιμονίαν τεθλιμμένην ἥτις ἐνάρχου τὸ σῶμα, παρέλυε τὸ πνεῦμα καὶ ἔφερε σχεδὸν δάκρυα εἰς τοὺς ὀφθαλμούς τῆς.

Αἴφνης ἡ λυγερὴ ἐσκίρτησεν ὥς νὰ ἦλθεν εἰς τὴν πραγματικότητα. Ὁ Βρανᾶς τὴν βλέπει κατάματα, μ' ἔκφρασιν εὐδαιμονίας περισσῆς. Ἐπειτα σύρει ἀπὸ τοῦ σελαχίου ἀργυρόλαβον μαχαιρίδιον, κόπτει τεμάχιον τῆς κουλούρας καὶ φέρει τὸν ἵππον του κάτω τοῦ ἐξώστου.

— Χαιρέτα μαῦρε!

Ὁ ἵππος χαιρετᾷ τῷ ὄντι ἀνακινῶν ἐπάνω

κάτω τὴν νοήμονα κεφαλὴν του καὶ ὁ νεανίας ὀρθίος ἐπὶ τῶν ἀναβολέων, προσφέρει τὸ τεμάχιον πρὸς τὴν λυγερήν. Πρὸς αὐτὴν ναὶ τὴν Ἀνθὴν καὶ ὅχι ἄλλην, διότι τ' ἀποσύρει εὐθὺς μόλις τείνει τὴν χεῖρα νὰ τὸ λάβῃ αὐτὴ ἡ ξεστσίωπη Βασιλική. Πλὴν ἡ Ἀνθὴ μένει ἀκίνητος. Ὅχι, Γεώργό μου ὅχι, δὲν εἶναι καλὸν αὐτὸ τὸ ὅποιον κάμνεις δὲν εἶναι φρόνιμον ὅ,τι ζητεῖ νὰ κάμῃ ἡ ἀγάπη σου! Νὰ μὴν ἦτο κόσμος ναί, ἐλάμβανε εὐχαρίστως ὅχι τὴν κουλούραν μόνον ἀλλὰ σὲ τὸν ἴδιον, ὅλον εἰς τὴν ἀγκάλῃν τῆς· ἀλλὰ ἐκεῖ πρὸ τόσων βλεμμάτων, λαϊμάργων βλεμμάτων, ὅχι! Τί θὰ εἶπουν ἔπειτα οἱ γονεῖς τῆς, τί θὰ πλάσῃ ὁ κόσμος, τί θὰ γείνῃ τὸ ὄνομά τῆς; Προφιλής εἶνε ἡ ἀγάπη ἀλλὰ καὶ τὸ τιμημένον ὄνομα πολὺ προσφιλέστερον!... Καὶ ἡ λυγερὴ παραλελυμένη ἤρχετο νὰ ἐσχίζετο ἡ γῆ ὑπὸ τῆς πόδας τῆς διὰ νὰ κρύψῃ ἑαυτὴν μετὰ τῆς ἐντροπῆς τῆς, νὰ μετεβάλλοντο εἰς λίθους τὰ βλέμματα τῶν τόσων ἐκεῖ θεατῶν νὰ τὴν ἔθαπτον ὀλοζώντανην.

— Πάρ' το! πάρ' το! ἐφώναζον οἱ νέοι κάθθεν.

— Πάρ' το! ἔλεγον κ' αἱ ἐπὶ τοῦ ἐξώστου γυναῖκες.

Ἄλλ' ἡ Ἀνθὴ ἔνα μόνον ἐνόει ὅτι ἔλεγεν εἰς αὐτὴν «πάρ' το!» τὸν Βρανᾶν, ὅστις ἐξηκουλούθει νὰ κρατῇ ὑψηλὰ τὸ τεμάχιον τῆς κουλούρας, μὲ τρέμουσαν ἐκ τῆς κοπώσεως χεῖρα καὶ νὰ τὴν ἀτενίζῃ ὑπομειδιῶν, μὲ ὀφθαλμούς κἄπως παραπονουμένους, διότι ἤρνεϊτο νὰ λάβῃ τὸ τεμάχιον ἐκεῖνο, μέρος τοῦ θριάμβου τὸ ὅποιον δι' αὐτὴν κατέβαλε. Κ' ἐλυπεῖτο νὰ λυπήσῃ ἀρνούμενη τὸν νεανίαν ἡ λυγερή, καὶ εἰλκύετο πρὸς τὸ βλέμμα του, ὥς εἰς μαγνήτην.

Ἀλλὰ τὰ περίξ βλέμματα τὴν ἐπέεζον ὑπέθετεν ὅτι αἱ μειδιώσαι ἐκεῖναι μορφαὶ ἐσάρκαζον τὴν πράξιν τῆς, ὅτι τὰ μειδιῶντα χεῖλη ἐκινουῦντο, προηλείφοντο εἰς δυσφημίαν τοῦ ὀνόματός τῆς. Κ' αἴφνης εἰς τὴν ἰδέαν αὐτὴν ἀνδρειευθεῖσα διὰ σπασμωδικῆς δυνάμεως ἐτινάχθη πρὸς τὰ ὀπίσω, διέσχισε τὸ στίφος τῶν γυναικῶν καὶ εἰσῆλθε κλαίουσα εἰς τὴν οἰκίαν.

Ἔπεται συνέχεια

ΑΝΔΡΕΑΣ ΚΑΡΚΑΒΙΤΕΑΣ.

